

Soruların Cevapları

Soru 1: Son zamanlarda Lübnan'daki devletlerarası çatışmanın hiddetinin hafiflediği ve işlerin biraz olsun çatışmasının soğumasına doğru meyilettiği mülahaza edilmiştir. Bunun sebebi nedir? Bu, Lübnan üzerindeki Amerikan-Fransız çatışmasının sona erdiği ve Lübnan sorunlarının çözümünün uzlaşma yönünde kolaylaştığı anlamına mı gelmektedir?

Cevap 1: Cevaba ulaşmak için aşağıdaki hususların zikredilmesi kaçınılmazdır:

1. Amerika, geçen seneler boyunca, bilhassa et-Tâif Anlaşması'ndan ve Amerika'nın Suriye Ordusu'nu Lübnan'a sokmasından itibaren Lübnan'da gezip dolaştı. Böylelikle Suriye, Amerika'nın Lübnan'da esas oyuncu haline gelmesini sağladı.
2. Bu durum el-Harîrî suikastına dek sürdü. Zîra Avrupa, bilhassa Chirac'lı Fransa, bu hâdiseyi güçlü bir biçimde istismar etti. Nitekim Chirac bu hâdisede, yerel, bölgesel ve devletlerarası kamuoyunu, suikast gerçekleştiği vakit Lübnan'da fiilî sultanın sahipleri olmaları itibarıyla, Amerika'ya, Suriye'ye ve tüm işbirlikçilerine karşı kıskırtmak için büyük bir fırsat olduğunu gördü. Bu suretle Chirac, Amerika'yı sıkıntıya sokacak derecede durumu kızıştırmayı başardı. Dolayısıyla Amerika Suriye'den, ordusunu çekmesini ve bir görüntüden kaybolmasını istemek mecbur kaldı. Ayrıca Chirac'lı Fransa bu çatışmayı sürdürürken, Amerika ile alenen çatışmayan ama perde arkasından onu "huzursuz eden" İngiliz siyâsî geleneğine binâen İngiltere de Fransa'yı perde arkasından besliyordu. İşte o zaman Chirac'lı Fransa, Amerika önünde sert bir biçimde duruyordu.
3. Lübnan'daki Amerikan-Fransız çatışması bu şekilde sürdü ve her iki taraf da Lübnan'daki yerli piyonlarını kullanabildiği kadar kullanıyordu. Amerika'nın derdi, önceki senelerde olduğu gibi, Lübnan'ın dizginlerini tutmaya devam etmek iken, Avrupa, bilhassa Chirac'lı Fransa, Lübnan'a ilişkin kadim Sömürgecilik rüyalarını gerçekleştirmenin "dağdağası" içindeydi. Bunun için kadim Fransız Sömürgeciliğini yeniden canlandırmak üzere Amerika, Suriye ve işbirlikçilerine karşı gerilimi tırmandırmak için bir fırsat bulmuştu.
4. Bu çatışma, 2007 yılı başlarına, tam olarak Sarkozy'nin Fransa Devlet Başkanı seçilmesine kadar sürdü. Bilindiği gibi Sarkozy, Amerika'nın dostlarından ve Amerika'ya siyâsî yakınlık bakımından onunla müttefikliği mâlumdur. Hatta Demokratlardan, Yeni-Muhâfazakârlara ve hâssaten Yahudilere daha yakındır. Ne de olsa onun annesi de Yahudidir.
5. Sarkozy seyrine, Irak'a girmesi konusunda Chirac döneminde açılan Amerika ile düşmanlık sayfasını kapatma girişimi ile başladı. Amerika'nın Irak'a saldırısını, olmuş-bitmiş, mazide kalmış olarak görür hale geldi ve şu anda yapılması gerekenin, saldırının vâkiasına muhâlefet etmek değil, ancak çare bulmak olduğuna kâni oldu.
6. Dolayısıyla önemli olan, Amerika ile Fransa arasında Lübnan'daki çatışmanın hiddetinin hafiflemiş ve Amerika ile Fransa arasında karşılıklı resmî ziyâretlerin artmış olması, üstelik Washington'a ziyaretlerin daha da sıklaşmış olmasıdır.
7. Ayrıca Lübnan'daki Amerikan-Fransız siyâsî hareketliliği, birinin diğerini tamamen ortadan kaldırmasından uzaklaşıp müşterek paydalara yaklaşmıştır.
8. Bundan ötürü şu anda Amerika ile Fransa'nın Lübnan'da, her iki devletin tesir kuvveti nispetinde bazı ihtilaflar olmakla birlikte her ikisinin de maslahatlarını koruyacak bir uzlaşmalı çözüm arayışında olduklarını, yoksa -Chirac döneminde olduğu gibi- birbirlerinin maslahatını ortadan kaldırma peşinde olmadıklarını söylemek mümkündür.
9. Geriye sadece İngiltere ve Lübnan'daki uşakları kalmaktadır ki onların da "zorunlu olarak" Amerikan-Fransız uzlaşmasında bulunmaları mümkündür.
10. İşte böylece Chirac döneminde, orada sıcak bir Amerikan-Fransız çatışması vardı ve İngiltere de Fransa'nın yanında durup Amerika aleyhindeki bu çatışmayı körüklüyordu, lâkin perde arkasından.

Çatışma; ya Fransa'nın Lübnan'a dönmesi ve Amerika'nın çekip gitmesi, ya da Fransa'nın başarısızlığa uğraması ve Amerika'nın önceden olduğu gibi Lübnan'da istikrar bulması üzerinde dönüyordu. Yani çatışma, orta çözüm kabul etmeyecek kadar hiddetli idi. Dolayısıyla ya Amerika Lübnan'daki fiilî nüfuzunu tek başına sürdürecekti, ya da çekip gidecek ve Fransa onun yerini alacaktı. Bunun içindir ki çatışma sıcaktı ve bu durum, her iki tarafın Lübnan'daki piyonlarının yanı sıra İngiltere'nin piyonlarına da yansiyordu.

Sarkozy döneminde ise Amerika ile Fransa arasındaki bu çatışma hafifledi ve Chirac döneminde olduğu gibi ya Amerika, ya Fransa şeklinde değil de, her birinin devletlerarası nüfuz kuvveti nispetince aralarında maslahat paylaşımı üzerinde dönmeye başladı. Şayet Amerika ve Fransa, İngiltere ile uşaklarının "müdâhaleleri" ve kaoslar çıkarması ile baş edebilirlerse, Amerika ve Fransa'nın Lübnan'da uzlaşmacı bir çözüme varabilmeleri mümkündür. Sorunun, Amerikan-Fransız çatışmasının sona erip ermediğine ilişkin ikinci kısmına gelince; durum böyle değildir. Görünür gelecekte doğru olsa da, fazla uzun sürmez. Çünkü

Amerika'nın kibri ve küstahlığı onu, diğer devletlere karşı eli açıklığa yada onlarla maslahat paylaşımına râzı olmaz hale getirecektir. Bilakis hegemonya için geri dönecek, bu da Fransa'yı kıskırtacak ve çatışma yeniden başlayacaktır. Amerika şu sıralar Irak'ta, Afganistan'da ve diğer bölgelerde bataklığa batmamış olsaydı, Sarkozy ile dostluk ve maslahat paylaşımı sınırına yanaşmazdı, bilakis "Firavunlaşmış" devletlerarası gelenek üzere hemen dirsek gösterirdi. Sorunun son kısmına gelince; işlerin uzlaşma yönünde kolaylaştığını söyleme imkânı, Amerika ile Fransa'nın İngiltere'nin plânlarına ve "şeytanlığına" karşı uyanık olmaları miktarınca doğru olur. Biliyoruz ki İngiltere bu işlerde mâhirdir ve Amerika'nın ve Fransa'nın olduğu gibi onun da Lübnan'da adamları vardır.

11. Ve'lhâsıl; Chirac döneminden süregelen Lübnan'daki Amerikan-Fransız çatışmasının hiddeti, şu anda Sarkozy döneminde hafiflemiştir ve aralarındaki çözüm, her birinin devletlerarası tesir kuvvetini nazar-ı itibâra alarak her ikisinin de maslahatlarını koruyacak bir uzlaşma yönünde dönmektedir. İngiltere ile Lübnan'daki uşaklarının "şeytanlığını" başarısızlığa uğrattıkları takdirde, sükûnete ve orta çözümlere doğru ilerleyebilirler ve bu da elbette Lübnan'daki uşaklarına yansır. Bununla birlikte İngiltere'nin, Amerika ile Fransa arasındaki çatışmayı yeniden kızıştırabilme kudreti, zayıf bir kudrettir. Ancak bu kudret, geçerli bir ihtimâl olarak kalacaktır ve dâima hesâba katılmalıdır.

Soru 2: *Dün, Amerikan Kongresi'nin [Senato] 23 ret oya karşılık 75 kabul oyu ile, Irak'ın [Kürt, Şîi ve Sunnî] olarak üç varlığa bölünmesine ilişkin "bağlayıcı olmayan" bir kanunu çoğunlukla kabul ettiği duyuruldu.*

Soru şudur: Kongre, çok büyük bir çoğunlukla bir kânun kabul ettiği halde, nasıl bağlayıcı olmaz? Ayrıca, neden böyle bir kânun çıkarıldı?

Cevap 2: Muhakkak ki siyâsî işlerin birçok şekilleri vardır ve bunlar, ustaca kullanıldıkları takdirde, askeri işlerin bile götüremeyeceği sonuçlara götürürler. Nitekim hegemonya ve nüfuz peşinde olan büyük devletler, siyâsî işleri öyle mücerret aşırılık için yapmazlar, bilakis bunlar, göze görünür olmasa da, bir amaç uğrunda olur. Sonra burada başka bir husus daha vardır ki bu da, siyâsî işin kuvvetinin ve azametinin, hedeflerini gizlemesinden ileri gelmesidir. Böylece aleyhinde gereken tedbirleri almamasını sağlayacak şekilde açığa vurmaksızın hasmını şaşkına uğratar. İşte bu husus idrâk edildiği zaman, bu devletlerin siyâsî işlerini kavramak mümkün olur. Bunlar, bazen bir haber sızıdır, sonra da -bizâtihi öne süren kendileri olduğu halde- bu haber yayının yankılarını takip ederler... Tüm bunlar, bu habere yönelik tepkileri görmek içindir ki buna göre gerekenleri benimsesin.

Bağlayıcı olmayan bu kânun da böyledir. Zîra Kongre, bir kânunun tartışması tamamladığı, gürültüler koparıldığı, sonra gelgitler yaşandığı, ardından hakkında oylama yapıp da büyük bir çoğunlukla kabul edildiği halde, durduk yere bir kânun için toplanıp onu ele almaz... Bunları yapıyorsa, -Beyaz Saray karşı çıkıyormuş gibi görünse bile- mutlaka bu kânunun arkasında bir amaç vardır. Amaca gelince; Amerika, taksim konusunu "ajandasına" (gündemine) sokmuş durumdadır. Fakat bu öyle kolay bir iş değildir. Bilakis yerel, bölgesel ve devletlerarası komplikasyonları vardır. O, "bağlayıcı olmayan" bu kânun ile hem nabız yoklamak, hem de oylanmak üzere Kongre'ye sunarak teoriden pratiğe geçtikten sonra taksim düşüncesine ilişkin potansiyel tepkiyi görmek istemektedir. Şimdi onlar, bu eksenindeki tepkileri gözlemlemektedirler ki böylece hem yerel olarak Sunnî ve Şîi Müslümanlar açısından, hem bölgesel olarak gerek Kürtlerin bir varlığa (devlete) sahip olmalarına Türkiye'nin tepkisi, gerekse civar devletlerin tepkisi ve bu taksimin kendilerini de içine almasına ilişkin korkuları açısından, hem de İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra belirlenen harita sınırlarının değiştirilmemesine dair yarı-devletlerarası örften dolayı devletlerarası tepki ve bu fikrin kabulü açısından... ne şekilde yankılanacağını göreceklere. Bunlar ışığında Amerika, gelecek adımı, yani bu bağlayıcı olmayan kânunu, bağlayıcı bir kânuna dönüştürmeyi düşünecektir!

Bunun içindir ki Müslümanlar, bu mesele karşısında sapasağlam bir tavır almadıkları, koltuktan başkasına önem vermeyen uşak yöneticilere -ayaklarını kaydırdığında bile, ülkeyi ve halkını heder ettiklerinde bile- çatmadıkları ve Müslümanlar, ülkelerinin zaten bölünmüş ve parçalanmış olmasından sonra daha da bölünmesinin ve parçalanmasının tehlikesini kavramadıkları, tüm bunların farkına varmadıkları takdirde, kendilerini canlı canlı öldüren adımlar başlamış demektir... Muhakkak ki Müslümanlar, Amerika'nın ve işbirlikçilerinin plânlarını boşa çıkarmaya muktedirlerdir. Zîra beldeleri, adamlar ve mallar bakımından zengindir. Bundan daha önemlisi önlerinde Allah'ın Kitâbı ile Rasulü'nün Sünneti ve yönetim için kendilerine, sorunlarının faydalı ilacı ve dertlerinin şifalı devası olan Hilâfet Nizâmı'nı farz kılan Azîm İslâm vardır ki tüm bunlar onları, sırf Kâfir askerlerin Müslümanların beldelerine adım atmalarını engellemeye değil, bilakis daha da ötesi İslâm'ı yaymak ve karanlığı yok etmek üzere onları da Dâr-ul İslâm'ın gövdesine ilhâk etmeye muktedir hale gelmelerine Allah'ın izniyle kefilidir.

Son olarak; bu bağlayıcı olmayan kânun, tehlikenin uyarıcısıdır ve ateş, küçük kıvılcımlardan çıkar.